

Anonymiserad version

Översättning

C-540/19 – 1

Mål C-540/19

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

16 juli 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Bundesgerichtshof (Tyskland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

5 juni 2019

Svarande och klagande:

WV

Kärande och motpart:

Landkreis Harburg

BUNDESGERICHTSHOF

BESLUT

[utelämnas]

I familjemålet mellan WV, [utelämnas] (Österrike), svarande och klagande, [utelämnas] mot Landkreis Harburg, [utelämnas] Winsen (Luhe), kärande och motpart, [utelämnas] [Orig. s. 2] har tolfte avdelningen för tvistemål vid Bundesgerichtshof [utelämnas] fattat följande beslut:

I. Målet förklaras vilande.

II. Följande fråga beträffande tolkningen av artikel 3 b i rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om

underhållsskyldighet (nedan kallad förordning nr 4/2009) hänskjuts till Europeiska unionens domstol med begäran om förhandsavgörande:

Kan ett offentligt organ som har gett en underhållsberättigad socialt bistånd enligt offentligrättsliga bestämmelser väcka en regresstalan vid domstolen där den underhållsberättigade har hemvist enligt artikel 3 b i förordning nr 4/2009, för att göra gällande ett civilrättsligt underhållskrav mot den underhållsskyldige, vilket organet har övertagit enligt lag från den underhållsberättigade? **[Orig. s. 3]**

Skäl:

- 1 I. Faktiska omständigheter
- 2 Käranden (nedan kallad kommunen) är i egenskap av socialförsäkringsorgan ett offentligt organ. Kommunen framställer krav gentemot motparten (nedan kallad WV) på underhåll för förälder för tiden efter april 2017.
- 3 WV:s mor som är född 1948 (nedan kallad stödmottagaren) bor sedan 2009 på ett äldreboende i Köln. Hon erhåller löpande socialt bistånd från det offentliga organet enligt tolfte avdelningen i Sozialgesetzbuch (lagen om social trygghet, nedan kallad SGB XII), eftersom hennes egna inkomster (allmän pension, bostadsbidrag, förmåner enligt den lagstadgade vårdförsäkringen) och hennes tillgångar inte räcker till för att täcka hennes kostnader för boendet. WV bor i Wien (Österrike).
- 4 Kommunen kräver att VW ska betala upplupet underhåll på 8 510 euro för tiden från april 2017 till april 2018 samt ett löpande underhåll på 853 euro per månad sedan maj 2018. Kommunen gör gällande att den har övertagit stödmottagarens krav på underhåll gentemot VW enligt 94 § stycke 1 SGB XII, eftersom stödmottagaren inom den här aktuella perioden har beviljats sociala förmåner som är betydligt högre än det underhållsbidrag som krävs. WV gjorde gällande att de tyska domstolarna saknar internationell behörighet. **[Orig. s. 4]**
- 5 Amtsgericht fann att de tyska domstolarna saknade internationell behörighet och avvisade talan. Nämnada domstol uppgav att det särskilt är uteslutet att det skulle föreligga en behörighet enligt artikel 3 b i förordning nr 4/2009, eftersom den underhållsberättigade, i den mening som avses i denna bestämmelse, endast kan vara den underhållsberättigade själv, och inte ett statligt organ som framställer underhållskrav som övertagits enligt lag genom regress. Kommunen överklagade domen, varpå Oberlandesgericht upphävde det överklagade beslutet och återförvisade målet till Amtsgericht för ny prövning. Oberlandesgericht anser att de tyska domstolarna har internationell behörighet, eftersom den valrätt som den underhållsberättigade stödmottagaren enligt artikel 3 a och b i förordning nr 4/2009 har att kräva underhåll från sin son såväl vid domstolen där hon har hemvist i Tyskland som vid domstolen där VW har hemvist i Österrike även kan utövas av den som övertagit anspråken.

- 6 WV har överklagat denna dom och yrkar att Amtsgerichts dom ska fastställas.
- 7 II. De framställda yrkandena
- 8 Enligt 1601 § i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyska civillagen, nedan kallad BGB) är släktingar i rakt upp- och nedstigande led skyldiga att betala underhåll sinsemellan. Storleken på det underhåll som ska beviljas fastställs enligt 1610 § BGB utifrån den behövandes livssituation. Enligt Bundesgerichtshofs fasta praxis ska livssituationen för en förälder som bor på ett äldreboende fastställas mot bakgrund av vilken typ av boende det är frågan om. **[Orig. s. 5]** Vederbörandes underhållsbehov, i den mening som avses i 1610 § BGB, motsvarar således i regel de kostnader som uppkommer för boendet jämte ett mindre belopp för att finansiera de behov som inte tillgodoses av äldreboendet [utelämnas]. Om en förälder som behöver vård inte fullt ut kan betala kostnaderna för vården på boendet med sin egen inkomst och sina egna tillgångar, så har denne rätt till kompletterande socialt bistånd i form av stöd för vård enligt kapitel 7 i tolfte avdelningen i Sozialgesetzbuch (61 § och följande §§ SGB XII). Vad gäller det aktuella övertagandet av civilrättsliga krav mot barnen föreskrivs följande i 94 § stycke 1 första meningen SGB XII:
- ”Om förmånstagaren under den tid som stödet tillhandahålls har rätt till underhåll enligt civilrättsliga regler, så går denna rätt över på det organ som betalar ut det sociala biståndet med maximalt det belopp som har betalats ut, detsamma gäller för den skyldighet att tillhandahålla upplysningar som föreskrivs enligt lagstiftningen om underhåll.”
- 9 För att säkerställa skyldigheternas efterlevnad innehåller 94 § stycke 5 tredje meningen SGB XII följande bestämmelse:
- ”Beslut om de rättigheter som följer av styckena 1–4 ska fattas genom ett civilrättsligt förfarande.”
- 10 III. Begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen
- 11 Det är avgörande för utgången i målet huruvida kommunen kan åberopa artikel 3 b i förordning nr 4/2009. Eftersom **[Orig. s. 6]** en behörighet för tyska domstolar uppenbarligen enbart är möjlig på denna grund, ska överklagandet bifallas om artikel 3 b i förordning nr 4/2009 inte är tillämplig på kommunen. I annat fall ska VW:s överklagande ogillas.
- 12 1. Förordning nr 4/2009 är tillämplig i förevarande mål.
- 13 a) Huruvida det är frågan om ett civilrättsligt mål
- 14 aa) Enligt rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (nedan kallad Bryssel I-förordningen) omfattades regressförfarande på grund av underhållskrav endast av det materiella

tillämpningsområdet om förfarandet kunde klassificeras som privaträttsligt (artikel 1.1 i Bryssel I-förordningen). Någon liknande begränsning kan emellertid inte utläsas direkt av de enskilda bestämmelserna i förordning nr 4/2009. Begränsningen av det materiella tillämpningsområdet för förordning nr 4/2009 till privaträttsliga mål framgår emellertid av de behörighetsbestämmelser som det hänvisas till i förordningens inledning (artikel 61 c och 65 b i EG-fördraget, nu artikel 81.1 och 81.2 c FEUF), vilka ger unionslagstiftaren behörighet att besluta om åtgärder som rör samarbete i civilrättsliga ärenden.

- 15 bb) Medan Bryssel I-förordningen var tillämplig ansågs regressmål enligt EU-domstolens praxis utgöra privaträttsliga mål, såvida grunderna för regresstalan avseende underhållet [**Orig. s. s. 7**] och de närmare bestämmelserna om hur den ska göras gällande regleras i den allmänna lagstiftningen om underhåll. Däremot var det inte frågan om något privaträttsligt mål om det inte var utmärkande för regresstalan avseende underhållet att parterna var jämställda, utan talan i stället väcks med stöd av bestämmelser genom vilka lagstiftaren har gett det offentliga organet en särskild befogenhet (se EU-domstolens dom av den 15 januari 2004 i mål C-433/01, Blijdenstein, REU 2004, s. I-981, punkt 20, och dom av den 14 november 2002 i mål C-271/00, Baten, REU 2002, s. I-10489, punkt 37).
- 16 cc) I tyskspråkig doktrin är det omtvistat huruvida denna avgränsning även är tillämplig på förordning nr 4/2009 [utelämnas] eller huruvida förordningens materiella tillämpningsområde är tillämpligt i samtliga situationer där ett offentligt organ kräver att den underhållsskyldige återbetalar bidrag som det har tillhandahållit den underhållsberättigade i dennes ställe, utan att den rättsliga grunden för regressen och utformningen av det offentliga organets befogenhet ska anses avgörande [utelämnas]. Mot bakgrund av ovanstående omständigheter kräver denna omtvistade fråga inte någon närmare behandling, eftersom även en avgränsning på grundval av EU-domstolens tidigare rättspraxis leder till slutsatsen att den regresstalan som kommunen har väckt mot VW utgör ett civilrättsligt mål.
- 17 Kravet grundas på VW:s privaträttsliga skyldighet gentemot sin mor som erhåller socialt bistånd. EU-domstolen [**Orig. s. 8**] utgår principiellt även från att det är frågan om ett civilrättsligt mål med en civilrättslig rättsgrund om ett privaträttsligt underhållskrav har övertagits enligt lag av ett offentligt organ, såsom i förevarande mål enligt 94 § stycke 1 första meningen SGB XII (avseende 7 § i Unterhaltsvorschußgesetz (lagen om underhållsförskott), se EU-domstolens dom av den 15 januari 2014 i mål C-433/01, Blijdenstein, REU 2004, s. I-981, punkterna 20 och 21.). Enligt 94 § stycke 5 tredje meningen SGB XII ska kommunen väcka en privaträttslig talan med avseende på det övertagna underhållskravet. Kommunen är i egenskap av offentligt organ inte utrustad med någon särskild befogenhet vad gäller det sätt på vilken det övertagna underhållskravet ska göras gällande, vilket särskilt var fallet vad gäller de faktiska omständigheter som EU-domstolen hade att bedöma i målet Baten (se EU-domstolens dom av den 14 november 2002, mål C-271/00, Baten, REU 2002, s. I-10489, punkterna 35 och 36).

- 18 I detta sammanhang ska det emellertid påpekas att det även enligt tysk lagstiftning finns situationer i vilka ett offentligt organ kan hävda sitt regresskrav gentemot en underhållsskyldig, fastän denne i förväg har avtalat bort sin underhållsskyldighet med den underhållsberättigade. Enligt 1614 § stycke 1 BGB är det generellt förbjudet att avtala bort framtida underhåll till släktingar och till make eller maka vid skilsmässa (se 1360a § stycke 3, 1361 § stycke 4 fjärde meningen BGB). Detta ska skydda såväl den underhållsberättigade som det organ som tillhandahåller offentligt bistånd [utelämnas]. Även om inget lagstadgat förbud är tillämpligt kan avtal om underhåll som objektivt är till nackdel för offentliga organ, och till och med har i syfte att skada dem, i vissa enskilda fall [**Orig. s. 9**] anses vara oskäligen enligt generalklausulen i 138 § BGB och således ogiltiga [utelämnas]. Mot denna bakgrund säkerställs enligt tysk rätt att de offentliga organen skyddas mot att de parter mellan vilka underhållsskyldigheten består ingår ett avtal till nackdel för dem i olika former inom den allmänna civilrätten, och inte genom någon särskild befogethet att vidta åtgärder.
- 19 b) Huruvida regresskrav ska jämföras med underhållsskyldighet
- 20 Det materiella tillämpningsområdet för förordning nr 4/2009 är begränsat till underhållsskyldighet som har sin grund i familje-, släktskaps-, äktenskaps- eller svägerlagsförhållande (artikel 1.1 i nämnda förordning). Av skäl 11 framgår att begreppet underhållsskyldighet ska ges en självständig tolkning från förordningen. På grundval av EU-domstolens rättspraxis beträffande konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (nedan kallad Brysselkonventionen) antas det i vart fall föreligga en underhållsskyldighet om den aktuella ersättningen är avsedd att säkerställa den berättigades levnadskostnader eller om den ersättningsberättigades och den ersättningsskyldiges behov och medel beaktas vid beräkningen av ersättningsbeloppet (se EU-domstolens dom av den 27 februari 1997 i mål C-220/95, van den Boogaard, REG 1997, s. I-1147, punkt 22, och dom av den 6 mars 1980 i mål 120/79, de Cavel II, REG 1980, s. 731, punkt 5). Mot denna bakgrund rör stödmottagarens krav mot VW utan tvivel underhållsskyldighet, i den mening som avses i förordning nr 4/2009, eftersom kravet grundas på stödmottagarens levnadskostnader, vilka främst utgörs av kostnaderna för [**Orig. s. 10**] äldreboendet och vården, och vidare beaktas stödmottagarens behov och VW:s betalningsförmåga vid beräkningen av ersättningen. Om en fordran som själv uppfyller villkoren för en underhållsskyldighet, i den mening som avses i förordning nr 4/2009, övertas av en tredje man enligt lag, så innebär det inte att den förlorar sin karaktär enligt lagstiftningen om underhåll.
- 21 2. I de situationer som förordning nr 4/2009 är tillämplig på en regresstalan avseende underhåll, kan ett offentligt organ utan tvivel väcka denna regresstalan där den underhållsskyldiga personen har hemvist enligt artikel 3 a i förordning nr 4/2009. Det är hittills inte avgjort huruvida artikel 3 b i förordning nr 4/2009 kan tillämpas vid en regresstalan avseende underhåll från ett offentligt organ, vilket skulle medföra att även domstolen där den ursprungligen underhållsberättigade personen har hemvist vore behörig.

- 22 a) Detta resonemang tillbakavisas av en del av den tyskspråkiga doktrinen. För Bryssel I-systemet har EU-domstolen genom domen i målet Blijdenstein klargjort att ett offentligt organ som väcker en regresstalan mot en underhållsskyldig inte har en svagare ställning än sistnämnda part och att det således saknas anledning att neka den underhållsskyldige personen skydd vid den behöriga domstolen där denne har hemvist. Denna rättspraxis är tillämplig på förordning nr 4/2009, vilket framgår av skäl 14 och artikel 64.1 i nämnda förordning, eftersom begreppet underhållsberättigad (artikel 2.1 led 10 i förordningen) endast omfattar ett offentligt organ med avseende på erkännande, verkställbarhetsförklaring och verkställighet [**Orig. s. 11**], men inte vad gäller behörighetsbestämmelserna [utelämnas].
- 23 Den avvikande uppfattning som Oberlandesgericht har anslutit sig till i den överklagade domen utgår från ett resonemang enligt vilket behörigheten för den domstol där den underhållsberättigade personen har hemvist enligt förordning nr 4/2009 inte längre utgör någon undantagsbestämmelse som är speciellt avpassad för behoven från en i ekonomiskt hänseende svagare part, utan att grundtanken med artikel 3 i nämnda förordning utgör en allmän likvärdig behörighet. Genom en tillämpning av artikel 3 b i förordning nr 4/2009 på en regresstalan avseende underhåll främjas ett effektivt genomförande av det övertagna underhållskravet och motverkas att underhållsskyldiga som bor utomlands gynnas utan att det är befogat i materiellt hänseende [utelämnas]. [**Orig. s. 12**]
- 24 b) Bundesgerichtshof är böjd att instämma i sistnämnda resonemang.
- 25 Tolkningen av artikel 3 b i förordning nr 4/2009 ska enligt EU-domstolens rättspraxis tolkas självständigt från förordningen mot bakgrund av dess syften, dess lydelse samt den systematik i vilken den ingår (se EU-domstolens dom av den 18 december 2014 i mål C-400/13 och C-408/13, [utelämnas] punkt 25, Sanders och Huber). Mot denna bakgrund drar Bundesgerichtshof följande slutsatser:
- 26 aa) Inledningsvis ska det påpekas att frågan huruvida ett offentligt organ i egenskap av klagande inom ramen för en regresstalan avseende underhåll enligt artikel 3 b i förordning nr 4/2009 kan åberopa att domstolen där den underhållsberättigade personen har hemvist är behörig inte är klargjord i förordningen.
- 27 Enligt legaldefinitionen i artikel 2.1 led 10 i förordning nr 4/2009 kan endast en enskild (fysisk) person anses vara underhållsberättigad, men däremot inte ett offentligt organ som väcker en regresstalan. Enligt artikel 64.1 i förordning nr 4/2009 likställs offentliga organ med underhållsberättigade personer vad gäller erkännande, verkställbarhetsförklaring och verkställighet. Offentliga organ skulle, såsom klargörs i skäl 14, inte ha någon sådan befogenhet att inge ansökningar om erkännande eller verkställbarhetsförklaring utan den särskilda bestämmelsen i artikel 64.1 i förordning nr 4/2009. Förordningen innehåller visserligen inte någon

bestämmelse som motsvarar artikel 64.1 för behörighetsförfaranden. Vad gäller förordningens behörighetssystem framgår emellertid först och främst endast att ett offentligt organ inte kan anses utgöra en underhållsberättigad, i den mening som avses i artikel 3 b i förordning nr 4/2009, och således inte heller är berättigade **[Orig s. 13]** att åberopa att domstolen där de själva har hemvist är behörig, det vill säga exempelvis den domstol där organet har sitt säte. Huruvida ett offentligt organ kan åberopa att domstolen där den ursprungligen underhållsberättigade personen har hemvist är behörig är en annan fråga.

- 28 bb) Bundesgerichtshof är medveten om att EU-domstolens tidigare praxis angående behörighet i underhållsmål även fortsatt är relevant vid bedömningen av de motsvarande bestämmelserna i förordning nr 4/2009, eftersom behörighetsbestämmelserna i nämnda förordning har ersatt de motsvarande bestämmelserna i Bryssel förordningen och i Bryssel I-förordningen (se EU-domstolens dom av den 18 december 2014 i mål C-400/13 och C-408/13, Sanders och Huber, [utelämnas] punkt 23,).
- 29 EU-domstolen har, med avseende på artikel 5.2 i Brysselkonventionen, slagit fast att ett offentligt organ inte kan väcka regresstalan vid den domstol där den underhållsberättigade är bosatt eller har sin hemvist. Som grund för detta beslut har EU-domstolen uppgett att systematiken i Bryssel förordningen bygger på den allmänna principen att domstolarna där svaranden har hemvist **[Orig. s 14]** ska vara behöriga (artikel 2 i Brysselkonventionen), medan särskilda behörighetsregler som avviker från denna allmänna princip, särskilt artikel 5.2 i Bryssel förordningen, inte kan tolkas extensivt, särskilt med tanke på att konventionen mer generellt förefaller vara helt främmande för att domstolarna på kändans hemvistort ska vara behöriga (se EU-domstolens dom av den 15 januari 2004 i mål C-433/01, Blijdenstein, REU 2004, s. I-981, punkt 25. Se även EU-domstolens dom av den 27 september 1988 i mål 189/87, Kalfelis, REG 1988, s. 5565, punkt 19). Syftet med det undantag som föreskrivs i artikel 5.2 i Brysselkonventionen är att den som begär underhållsbidrag, vilken i sådana förfaranden anses vara den svagare parten, ska erhålla en alternativ behörighetsgrund. Detta syfte har företräde framför det syfte som eftersträvas med artikel 2 i Brysselkonventionen, nämligen att skydda svaranden som allmänt sett är den svagare parten, eftersom det är mot denne som sökanden väcker talan (se EU-domstolens dom av den 15 januari 2004 i mål C-433/01, Blijdenstein, REU 2004, s. I-981, punkt 29, och dom av den 20 mars 1997 i mål C-295/95, Farrell, REG 1997, s. I-1683, punkt 19). Ett offentligt organ som väcker en regresstalan mot en underhållsskyldig person har emellertid någon underlägsen ställning i förhållande till denne. Dessutom befinner sig den underhållsberättigade inte längre i en svår finansiell situation, eftersom dennes behov täcks genom bidrag från det offentliga organet. Vidare är domstolen på svarandens hemvistort den som är bäst lämpad för att bedöma svarandens tillgångar (se EU-domstolens dom av den 15 januari 2004 i mål C-433/01, Blijdenstein, REU 2004, s. I-981, punkterna 30 och 31).

- 30 cc) Emellertid har redan generaladvokaten i sitt förslag till avgörande i målet Sanders och Huber konstaterat att de principer som utvecklats i EU-domstolens praxis beträffande Bryssel-förordningen och Bryssel I-förordningen inte mekaniskt kan överföras på förordning nr 4/2009 (se förslag till avgörande av generaladvokaten Jääskinen av den 4 september 2014 i mål C-400/13 och C-408/13, **[Orig. s. 15]** Sanders och Huber, [utelämnas], punkterna 37 och 38). Bundesgerichtshof anser särskilt att de systematiska och teleologiska överväganden som medförde att EU-domstolen på den tiden fastställde att artikel 5.2 i Bryssel-förordningen inte var tillämplig på en regresstalan från offentliga organ inte längre kan tillämpas vid den aktuella tolkningen av artikel 3 b i förordning nr 4/2009.
- 31 1. Av de behörighetsgrunder som anges i artikel 3 i förordning nr 4/2009 kan inte längre utläsas att det skulle vara frågan om något förhållande mellan regel och undantag. Till skillnad från i det system som föreskrevs i Bryssel I-förordningen ska behörigheten för domstolen där den underhållsberättigade personen har hemvist inte anses utgöra någon särskilt behörighetsregel, utan en alternativ allmän behörighetsregel.
- 32 2. Det är korrekt att den behörighet som föreskrivs för domstolen där den underhållsberättigade personen har hemvist även sedan förordning nr 4/2009 trädde i kraft fortsatt har i syfte att skydda den berättigade personen i egenskap av den typiskt sett svagare parten (EU-domstolens dom av den 18 december 2014 i mål C-400/13 och C-408/13, [utelämnas] punkt 28, Sanders och Huber). Detta är emellertid inte det enda syftet med behörighetsbestämmelsen i artikel 3 b i förordning nr 4/2009. Genom behörigheten för domstolen där den underhållsberättigade har sin hemvist kan man uppnå resultatet att reglerna om behörig domstol sammanfaller med de tillämpliga materiella bestämmelserna. Dessutom är domstolarna där den underhållsberättigade har sin hemvist på grund av sin närhet till tvisten bäst lämpade att fastställa den underhållsberättigades levnadskostnader och dennes behov (Jenardrapporten till Brysselkonventionen, EGT C 59, 5 mars 1979, s. 1, 25. EU-domstolen har hänvisat till denna rapport i sin dom av den 18 december 2014 i mål C-400/13 och C-408/13 [utelämnas] **[Orig. s 16]** [utelämnas] Sanders och Huber, punkt 34, och i dom av den 20 mars 1997 i mål C-295/95, REG 1997, s. I-1683, Farrell, punkterna 24 och 25). Om lagstiftaren hade funnit att dessa ytterligare syften med bestämmelsen enbart haft underordnad betydelse som endast förstärker det egentliga huvudsyftet, nämligen att skydda en potentiellt underlägsen part i förfarandet, så hade det följaktligen varit logiskt att bara tillåta en behörighet för domstolen där den underhållsberättigade personen har hemvist vid en talan från den underhållsberättigade personen. Enligt bestämmelsens entydiga ordalydelse är nämnda domstol behörig oberoende av huruvida den underhållsberättigade själv har väckt talan eller om den underhållsskyldiga personen har väckt talan mot förstnämnda person, exempelvis inom ramen för en (negativ) fastställsetalan genom vilken vederbörande bestrider underhållsskyldigheten.

- 33 dd) Bundesgerichtshof anser att dess rättsliga bedömning även kan underbyggas genom en jämförande blick på Haagkonventionen av den 23 november 2007 om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar (nedan kallad Haagkonvention).
- 34 1. I artikel 36.1 i Haagkonventionen föreskrivs att offentliga organ som sökande inom ramen för rättshjälpen endast ska anses utgöra ”berättigade personer” beträffande ansökningar om erkännande och verkställighet (artikel 10.1 a och b i Haagkonventionen) men inte vad gäller en ansökan om erhållande av en dom (artikel 10.1 c i Haagkonventionen). Detta innebär att offentliga organ vid fastställelseförfaranden vid den underhållsskyldiges hemvist i princip inte kan begära hjälp från de centrala myndigheterna från en annan konventionsstat. Vid utformningen av Haagkonventionen om underhåll ansågs denna begränsning motiverad, eftersom uppfattningen var att offentliga organ typiskt sett kommer att erhålla domar i det egna landet, följt av erkännande och verkställighet i **[Orig. s. 17]** en annan konventionsstat (se Borräs/Degeling Explanatory Report on the Convention on the International Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance punkt 591, tillgänglig under www.hcch.net). Enligt Bundesgerichtshofs uppfattning visar detta att det vid utformningen av Haagkonventionen om underhåll ansågs självklart att offentliga organ var behöriga att erhålla ett avgörande om underhållsskyldighet på grundval av rättigheter som övertagits enligt lag från domstolen vid den underhållsberättigade personens hemvist. Europeiska unionen har deltagit vid utarbetandet av Haagkonventionen om underhållsskyldighet. Därför förefaller det ligga nära till hands att unionslagstiftaren hade en liknande uppfattning, eftersom denne genom artikel 64.1 i förordning nr 4/2009 har antagit en bestämmelse som till sitt innehåll i huvudsak överensstämmer med artikel 36.1 i Haagkonventionen.
- 35 2. Enligt artikel 20.1 c i Haagkonventionen ska ett avgörande som meddelats i en annan fördragsslutande stat erkännas och verkställas i andra fördragsslutande stater om den underhållsberättigade hade sin hemvist i ursprungsstaten när talan väcktes. Om en konventionsstat gör ett förbehåll i detta avseende (artikel 20.2 i Haagkonventionen), så är nämnda stat enligt artikel 20.4 i Haagkonventionen skyldig att vidta alla lämpliga åtgärder för att utverka ett avgörande till förmån för den underhållsberättigade om den underhållsskyldige har hemvist i den staten. I detta sammanhang anses undantagsvis även offentliga organ utgöra berättigade personer vid ansökan om erhållande av en dom enligt artikel 36.1 jämförd med artikel 20.4 i Haagkonventionen, vilket innebär att de även kan begära stöd från myndigheterna i den stat som har gjort ett förbehåll (se Borräs/Degeling Explanatory Report on the Convention on the International **[Orig. s. 18]** Recovery of Child Support and Other Forms of Family Maintenance, punkt 590, tillgänglig under www.hcch.net). Av detta följer logiskt sett *e contrario* att de stater som är anslutna till Haagkonventionen, såvida de inte har gjort något förbehåll enligt artikel 20.2 i Haagkonventionen, är skyldiga att erkänna domar från andra konventionsstater som offentliga organ har erhållit från domstolen vid den ursprungligen underhållsberättigade personens hemvist.

- 36 Rådets beslut av den 9 juni 2011 om godkännande på Europeiska unionens vägnar av Haagkonventionen av den 23 november 2007 om internationell indrivning av underhåll till barn och andra familjemedlemmar (EUT L 192, 22 juli 2011, s. 39) innehåller inte någon förklaring om förbehåll enligt artikel 20.2 i Haagkonventionen, vilket innebär att EU-medlemsstaternas skyldighet att erkänna domar även omfattar sådan på vilka artikel 20 c i Haagkonventionen är tillämplig från andra stater som är anslutna till Haagkonventionen som har meddelats vid en fastställsetalan där den underhållsberättigade personen har hemvist till förmån för ett offentligt organ. Även mot denna bakgrund är det inte konsekvent att offentliga organ inom Europeiska unionen skulle nekas möjligheten att väcka talan vid den underhållsberättigade personens hemvist. **[Orig. s. 19]**
- 37 3. Vid en övergripande bedömning kan den korrekta tolkningen av artikel 3 b i förordning nr 4/2009 inte entydigt fastställas med hjälp av EU-domstolens hittillsvarande praxis. Tvärtom föreligger det rimliga tvivel vid tolkningen av bestämmelsen.

[utelämnas]